

Arrest

nr. 136 415 van 16 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 25 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 mei 2014 en de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}) van 6 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom uit Gostivar en bezit u de Macedonische nationaliteit. In maart 2010 verliet u Macedonië. Op 12 april 2010 diende u een eerste asielaanvraag in België in. Nadat u uit het UÇK-M (Nationaal Bevrijdingsleger) was weten te ontsnappen, werd u herhaaldelijk bedreigd en geslagen door Albanezen in Macedonië. U vond nergens gehoor voor uw problemen, noch bij de

politie noch in het ziekenhuis noch bij een lokale Roma-organisatie. In maart 2010 werd uw partner A. L. (...) (O.V. 6.610.612) – die toen zwanger was – aangevallen door een Albanees met een mes toen u met haar op straat aan het wandelen was. Daarnaast haalde u aan dat uw partner en uw kinderen de nodige medische zorgen werden ontzegd in Macedonië. Op 11 juni 2010 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing. Er werd immers vastgesteld dat uw partner bijzonder vage verklaringen aflegde over het laatste incident dat uw vluchtaanleiding vormde. Bijgevolg kwam uw geloofwaardigheid in het gedrang. Daarnaast werd opgemerkt dat u niet had aangetoond dat u geen beroep kon doen op de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten voor de door u aangehaalde moeilijkheden. Tevens werd vastgesteld dat uw bewering niet goed te zijn behandeld door de artsen in Macedonië niet gestaafd werd door objectieve gegevens aanwezig in uw administratief dossier. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 3 september 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 21 oktober 2010 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen. In november 2013 begaf u zich naar Duitsland en diende u ook daar een asielerzoek in. U werd opnieuw doorverwezen naar België. Zonder naar Macedonië te zijn teruggekeerd, diende u op 19 maart 2014 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde dat u in uw eerste procedure niet de waarheid had gesproken omtrent uw vluchtaanleiding. Zo gaf u toe dat u gelogen had over het incident waarbij uw partner op straat werd aangevallen door een Albanees met een mes. U verklaarde nu dat uw partner en twee dochters op 2 maart 2010 werden ontvoerd door onbekende gemaskerde Albanezen. Zij gaven aan dat zij dezelfde personen waren die u en uw familie in 2009 bedreigd hadden. Uw partner en kinderen werden dezelfde dag 's avonds vrijgelaten nadat u 20.000 euro losgeld betaald had. Uw vader ging het bedrag overhandigen. U had hier eerder niet over gesproken omdat uw partner er zich tegen verzette. Zij heeft het overigens nog steeds moeilijk met de feiten. Daarnaast haalde u ook aan dat u in Macedonië politiek actief was. Sinds 2007 was u lid van de Partija za Celosna Emancipacija na Romite (PCER, Partij voor de Volledige Emancipatie van de Roma). Uw activiteiten draaiden in hoofdzaak rond het voeren van campagne in verkiezingsperiodes. Daarbij werd u lastig gevallen door aanhangers van andere politieke partijen, die meenden dat u zich te sterk profileerde. Samka Ibrahimovski, parlamentslid voor de PCER, was op de hoogte van uw problemen. U sprak hem ook aan over de ontvoering van uw partner en kinderen. Hij kon zelf niets voor u doen, maar raadde u aan om naar de NGO 'Voor een betere toekomst' in Ohrid te gaan. U volgde zijn advies op en trok met uw gezin op 5 maart 2010 naar Ohrid. Op aanraden van Demir Dalip, de verantwoordelijk van deze organisatie, ging u naar de politie in Ohrid. Nog voor u de mogelijkheid kreeg uw verhaal te doen, werd u echter de deur gewezen. In de dagen na de ontvoering ontving u anonieme dreigtelefoons. U kreeg te horen dat de ontvoering maar klein bier was en dat er u nog veel ergers te wachten stond. Enkele dagen later vluchtte u uit Macedonië. In geval van terugkeer vreest u de Albanezen die u eerder viseerden. Bovendien vrezen u en uw partner de algemene discriminatie ten aanzien van Roma in Macedonië en verwijzen jullie naar de medische problemen van jullie kinderen (jullie twee oudste dochters hebben oogproblemen, jullie zoon heeft problemen met zijn oren, jullie dochter H. (...) is voortdurend ziek). Uw partner voegde hier op de Dienst Vreemdelingenzaken nog aan toe dat jullie in Macedonië geen rechten hebben om zich medisch te laten verzorgen.

Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een aanbevelingsbrief van de NGO 'Voor een Betere Toekomst', dewelke in grote lijnen uw problemen bevestigt; documenten van lidmaatschap van de PCER van u en uw partner; een aanbevelingsbrief van de PCER m.b.t. uw situatie en de situatie van Roma in Macedonië in het algemeen; enkele documenten van de registratie van uw bedrijf; een uittreksel van een rapport over Macedonië van het European Roma Rights Centre (ERRC) van 2011-2012 met betrekking tot geweld tegen Roma en mishandeling door de politie; een document van de belastingdienst; en het kappersdiploma van uw partner.

B. Motivering

Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u na afloop van uw eerste asielerprocedure nog bijna drie en een half jaar wachtte alvorens een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Het feit dat u zo lang wachtte om uw ware asielmotieven naar voren te brengen, roept ernstige vragen op omtrent de waarachtigheid van deze motieven. Bovendien hebt u geen valabele uitleg aangebracht waarom u deze motieven, in casu de ontvoering van uw partner en uw dochters, niet tijdens uw eerste asielaanvraag kon aanreiken. Uw stelling dat uw partner zich hiertegen verzette (Verklaring DVZ, 2de asielaanvraag, vraag 18) is in deze niet afdoende. Van een asielzoeker kan immers verwacht worden dat hij of zij van in het begin een licht laat schijnen op de ware redenen van zijn of haar vertrek. Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u aanvankelijk beweerde dat u bij uw verklaringen bleef die u in het kader van uw eerste

asielprocedure aflegde (CGVS, blz. 2). Pas nadat u uitdrukkelijk werd gewezen op het feit dat u in uw eerste asielprocedure een totaal andere vluchtaanleiding had geschetst, gaf u toe hierover gelogen te hebben (CGVS, blz. 7).

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen eenduidige en coherente verklaringen aflegde over de stappen die u al dan niet zette na de ontvoering van uw partner. Eerst zei u dat u niet naar de politie ging. Even later wijzigde u uw verklaringen en stelde u dat u op aanraden van Demir Dalip wel naar een politiebureau geweest was in Ohrid en dat hij daar met eigen ogen kon vaststellen dat u als Roma over geen enkel recht beschikt. U kon echter niet zeggen naar welk bureau u precies geweest was. Plots beweerde u ook dat Demir Dalip niet met u was mee geweest omdat hij zich niet te veel in uw problemen wenste te mengen (CGVS, blz. 6). Ook uw verklaringen en die van uw partner lopen op dit vlak uiteen. Uw partner stelde immers dat u helemaal niet naar de politie was gegaan. Zij zei dat jullie hadden afgesproken om niet te gaan omdat het toch geen zin heeft (CGVS A. L. (...), blz. 4). Voorts stelde u dat u Samka Ibraimovski inlichtte over de ontvoering (CGVS, blz. 6). Uw partner beweerde nochtans dat hij niet op de hoogte werd gebracht van de ontvoering, wel van de andere problemen (CGVS A. L. (...), blz. 4). Het is overigens weinig aannemelijk dat Samka Ibraimovski, toen u hem zou hebben ingelicht over de ontvoering, gezegd zou hebben dat hij niets voor u kon doen, dat u er beter aan deed Gostivar te verlaten en naar Ohrid te gaan (CGVS, blz. 7). Als parlamentslid van de PCER die zich dagdagelijks bezig houdt met het ijveren voor rechten voor de Roma-bevolking kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij een dergelijk zwaarwichtig incident als een ontvoering van een zwangere vrouw met twee kleine kinderen onder de aandacht zou hebben gebracht. Bovendien legde u zelf (uittreksels van) een rapport van de ERRC neer, waarin verschillende concrete incidenten waarbij Roma het slachtoffer werden van geweld, werden opgenomen. Gevraagd of de ontvoering van uw partner ergens werd gerapporteerd, antwoordde u dat uw partner u niet toeliet hier met iemand over te spreken (CGVS, blz. 7). Van iemand als u die politiek actief was en persoonlijk in contact stond met een parlamentslid kan verwacht worden dat hij in een dergelijke situatie verdere stappen onderneemt.

Gelet op wat voorafgaat kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u beweerde vluchtaanleiding. Met betrekking tot de druk die aanhangers van andere politieke partijen tijdens verkiezingscampagnes op u uitoefenden, stelde u dat u nooit ernstige moeilijkheden ervoer en dat het nooit tot concrete incidenten kwam (CGVS, blz. 8). Op basis hiervan kan dan ook bezwaarlijk besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande het uittreksel uit rapport van de ERRC moet worden gewezen op de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat er in Macedonië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Macedonische autoriteiten plaatsvinden. De Macedonische autoriteiten en de Macedonische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Indien men meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Macedonische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Macedonië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Macedonische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert. Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden. In dit verband werd in 2003 een interne controleafdeling, opgericht met als mandaat onder meer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Dat de politie beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die onder meer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Macedonië opererende autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen aan alle Macedonische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Aangaande jullie verklaringen dat jullie als Roma in Macedonië gediscrimineerd worden, dient gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Macedonië. Roma in Macedonië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van

diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Macedonië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Macedonische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Macedonië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Macedonische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Macedonische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulk houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Macedonië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Macedonische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. In verband met jullie persoonlijke situatie kan nog worden opgemerkt dat u in Macedonië kon werken en dat u er zelfs een eigen zaak had. In het kader van jullie eerste asielaanvraag werd voorts reeds gewezen op de maatregelen die de Macedonische overheid neemt om de toegang van de Roma tot de gezondheidszorg te bevorderen en dat het door u beweerde gebrek aan degelijke medische behandeling door de artsen in Macedonië voor uw gezin geenszins gestaafd werd door de objectieve gegevens in uw administratief dossier. Deze appreciatie blijft nog steeds overeind. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de toegang tot de Macedonische gezondheidszorg ook gewaarborgd is voor terugkeerders.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw lidmaatschap en dat van uw partner van de PCER worden niet betwist. Voor wat betreft de aanbevelingsbrieven van de NGO 'Voor een Betere Toekomst' en van de PCER moet worden opgemerkt dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter vertonen en dat dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, dienen te kaderen in een coherent en geloofwaardig asielrelaas, hetgeen hier duidelijk niet het geval is. De professionele activiteiten van u en uw partner in Macedonië stonden nooit ter discussie. Het rapport van het ERRC kwam hierboven reeds aan bod.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten ,

Naam: H. (...)

Voornaam: O. (...)

(...)

het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/05/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting wordt aan de verzoekende partij gevraagd waarom zij van oordeel is dat de twee bestreden beslissingen in één verzoekschrift kunnen worden aangevochten. Zij meent dat de bestreden beslissingen samenhangen, en dus samen kunnen behandeld worden in één verzoekschrift, vermits het bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend na de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van *"weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus"* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een *"bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker"* (bijlage 13quinquies), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaande met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesesamenvatting, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kortgeding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van “weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep aangaande de beslissing houdende weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus

3.1. In een enig middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4.1. Verzoekende partij haalt aan dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de asielzoeker en de asielinstanties die over zijn asielaanvraag moeten oordelen en zij wijst erop dat het Commissariaat-generaal de enige asielinstantie is met een onderzoeksbevoegdheid, en op wie dan ook een zekere 'onderzoekplicht' rust. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat deze beslissing aldus de materiële motiveringsplicht schendt. Zij hekelt dat de motivering in de bestreden beslissing enkel steunt op het onvoldoende aannemelijk maken van haar asielrelaas en het niet voorleggen van bepaalde bewijsstukken en zij wijst erop dat een terugkeer naar Macedonië een ernstig gevaar inhoudt voor haar leven en haar veiligheid.

3.2.4.2. De Raad merkt op dat wat de beweerde problemen van verzoekende partij met de groep gemaskerde Albanezen betreft, verwerende partij besluit dat uit de verschillende door haar vastgestelde onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en incoherenties er geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze verklaringen. Het spreekt voor zich dat de vaststelling dat deze verklaringen niet aannemelijk

worden bevonden een uiterst nefaste impact heeft op haar asielaanvraag. De Raad wijst er verder op dat de door verzoekende partij aangehaalde problemen van discriminatie en de problemen die zij heeft ondervonden met aanhangers van andere politieke partijen eveneens besproken worden in de bestreden beslissing. Verwerende partij komt echter tot de conclusie dat verzoekende partij op basis van deze elementen niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus noch voor de subsidiaire beschermingsstatus. Waar verzoekende partij er nog op hamert dat zij wel degelijk gevaar loopt in haar land van herkomst, duidt de Raad erop dat het louter vasthouden aan een vrees voor vervolging niet volstaat om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen en de daaruit afgeleide conclusie te doen omkeren. De Raad oordeelt dat verwerende partij duidelijk alle door verzoekende partij aangebrachte elementen in aanmerking heeft genomen en na onderzoek van de diverse verklaringen van verzoekende partij en haar partner terecht kon besluiten tot het niet toekennen van beide beschermingsstatussen.

3.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat het feit dat verzoekende partij zeer lang heeft gewacht alvorens zij haar ware asielmotieven te kennen heeft gegeven ernstige vragen oproept omtrent de waarachtigheid van deze motieven en zij erop wijst dat verzoekende partij geen valabele uitleg heeft aangebracht waarom zij de ontvoering van haar partner en kinderen niet eerder, tijdens haar eerste asielaanvraag heeft aangegeven, wordt in het verzoekschrift dat werd ingediend ten aanzien van de partner van verzoekende partij, en waarnaar verzoekende partij uitdrukkelijk verwijst in haar verzoekschrift, bekritiseerd dat verwerende partij geen vraagtekens heeft geplaatst bij het feit dat verzoekende partij tot op heden nog niet op de hoogte werd gesteld van hetgeen er precies is gebeurd tijdens deze ontvoering. Bij seksueel misbruik is het namelijk niet ongebruikelijk dat dit wordt onderdrukt en stilgezwegen door de vrouw die het misbruik onderging. Verwerende partij is volgens verzoekende partij dan ook voorbij gegaan aan de oorzaak van het verhullen van de waarheid. Het feit dat misbruik wordt verdrongen door een vrouw is wel degelijk een valabele uitleg, besluit verzoekende partij. Verder wordt aangevoerd dat verwerende partij heeft nagelaten om de verklaringen van de partner van verzoekende partij aangaande de ontvoering in acht te nemen bij het nemen van haar beslissing ten aanzien van verzoekende partij. In dit verband wijst zij er nog op dat haar raadsman op het einde van het gehoor heeft opgemerkt dat tijdens het verhoor van haar echtgenote niet werd ingegaan op de ontvoering en de precieze omstandigheden waarin deze heeft plaatsgevonden, terwijl het van belang is om de verklaringen van haar echtgenote dienaangaande te toetsen aan haar verklaringen. Verwerende partij had dit gegeven verder moeten onderzoeken. Verzoekende partij verwijst vervolgens naar artikel 48/7 van de vreemdelingenwet en zij refereert tenslotte aan en citeert een tweetal passages uit *“een rapport over Roma-vrouwen in Centraal- en Oost-Europa waar er expliciet verwezen wordt naar een hoog aantal verkrachtingen van Roma-vrouwen”* (zie hierover ook punt 3.2.7.2.). Verzoekende partij wijst erop dat de informatie in dit rapport niet indruist tegen wat haar partner hier zelf over heeft verteld, namelijk dat iedereen weet dat Romavrouwen worden misbruikt maar dat niemand hierover vertelt.

3.2.5.2. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt aangehaald dat verzoekende partij na afloop van haar eerste asielprocedure nog bijna drie en een half jaar wachtte om haar ware asielmotieven naar voren te brengen. Dit feit zorgt volgens verwerende partij voor ernstige twijfels met betrekking tot de waarachtigheid van deze motieven. De ter vergoelijking aangehaalde verklaring dat haar vrouw zich hiertegen verzette en dat zij er niet over wenste te praten, wordt niet door verwerende partij aanvaard. Verzoekende partij hamert er verschillende keren op dat dit wel een aanvaardbare uitleg betreft, nu het aannemelijk is dat een vrouw die het slachtoffer is geworden van seksueel misbruik – hetgeen een veelvoorkomende zaak zou zijn bij Romavrouwen in Centraal- en Oost-Europa, zo tracht verzoekende partij aan te tonen – hier niet over wenst te praten. De Raad is echter niet overtuigd door deze uitleg. Vooreerst wenst hij erop te wijzen dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de autoriteiten van het onthaalland vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Het feit dat verzoekende partij en haar partner er drie en een half jaar nadat hun eerste asielprocedure werd afgesloten over hebben gedaan om met de waarheid naar voren te komen, valt dan ook allerminst te rijmen met de op hen rustende medewerkingsplicht. Los van het feit dat het op zich begrijpelijk is dat de partner van verzoekende partij niet zou willen spreken over het seksueel misbruik dat zij tijdens deze ontvoering zou hebben ondergaan, ziet de Raad niet in waarom noch verzoekende partij noch haar partner tijdens hun eerste asielprocedure enig gewag zouden hebben gemaakt van deze ontvoering op zich en dat zij in de plaats daarvan maar hebben verkondigd dat de partner van verzoekende partij zou

zijn aangevallen met een mes. Dat verzoekende partij en haar partner er dan ook nog eens zo lang over hebben gedaan om uiteindelijk, tijdens een tweede asielaanvraag, alsnog met de waarheid naar buiten te komen, komt des te ongeloofwaardiger over. Bovendien heeft verzoekende partij, zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt opgemerkt, pas nadat zij er tijdens haar gehoor uitdrukkelijk op werd gewezen dat zij tijdens haar eerste asielprocedure een totaal andere vluchtaanleiding had geschetst, toegegeven dat zij gelogen had. Deze vaststellingen in acht genomen, alsmede de overige door verwerende partij uiteengezette bevindingen in de bestreden beslissing, leiden ertoe dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde ontvoering van de partner van verzoekende partij en hun kinderen. Het betoog dat verwerende partij tijdens het gehoor van haar partner meer had moeten doorvragen naar de ontvoering en dat zij deze verklaringen had moeten vergelijken met de verklaringen die verzoekende partij hierover heeft afgelegd, kan niet door de Raad worden bijgetreden, aangezien reeds werd vastgesteld dat het niet geloofwaardig overkomt dat deze feiten pas na lange tijd werden aangegeven en dat verzoekende partij hier geen geldige verklaring voor kan geven.

3.2.6.1. Aangaande de vaststelling dat verzoekende partij geen eenduidige en coherente verklaringen heeft afgelegd over de stappen die zij al dan niet zette na de ontvoering van haar partner en dat haar verklaringen hieromtrent op verschillende punten niet overeenstemmen met de verklaringen die haar partner heeft afgelegd, voert verzoekende partij aan dat deze omstandigheden echter niet de ontvoering zelf betreffen, die het 'sleutelmoment' van haar relaas uitmaakt. Zij wijst erop dat verwerende partij omtrent de ontvoering zelf geen enkele tegenstrijdigheid heeft kunnen vinden tussen haar verklaringen en die van haar partner. Bovendien zijn de 'verschillen' volgens verzoekende partij niet onoverkomelijk, immers zowel zijzelf als haar partner hebben verklaard dat zij in Ohrid hebben gesproken over de ontvoering en dan met name met Demir Dalip, waarnaar Samka hen had doorverwezen en die vervolgens echter weinig concreet voor hen kon doen.

3.2.6.2. Het verweer dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op een element dat niet het kernelement uitmaakt van de door verzoekende partij voorgehouden asielproblematiek en dat met betrekking tot dit kernelement, de ontvoering zelf, geen enkele tegenstrijdigheid werd vastgesteld, overtuigt allermindst. De Raad wijst er nogmaals op dat, van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Dit geldt uiteraard ook voor elementen die, hoewel niet de kerngebeurtenis op zich, een essentieel onderdeel uitmaken van dit relaas, hetgeen *in casu* het geval is. Het feit dat de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over de ontvoeringen zelf niet onderling tegenstrijdig zijn, doet dan ook niet ter zake.

Waar verzoekende partij nog oppert dat de 'verschillen' in de verklaringen hoe dan ook niet onoverkomelijk zijn, omdat zij *grosso modo* wel hetzelfde hebben verteld, is de Raad van oordeel dat een zeer vage samenvatting van de feiten logischerwijze geen afbreuk kan doen aan de verschillende door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden aangaande het al dan niet gecontacteerd hebben van de politie en het feit dat Samka Abrahimovski al dan niet werd ingelicht over de ontvoering. De Raad duidt erop dat van partners die, steunend op hetzelfde asielrelaas, hun land van herkomst zijn ontvlucht uit vrees voor hun vrijheid of hun leven, kan worden verwacht dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht op een eenduidige en geloofwaardige manier kunnen weergeven.

Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij aangaande het contacteren van de politie en de personen die hierbij aanwezig waren eveneens incoherente opeenvolgende verklaringen heeft afgelegd en dat in de bestreden beslissing tevens wordt toegelicht dat het niet aannemelijk overkomt dat Samka Abrahimovski, een parlamentslid dat werd ingelicht over de ontvoering, haar zou hebben verteld dat hij niets voor haar kon doen en dat hij een dergelijk zwaarwichtig feit niet onder de aandacht zou hebben gebracht. Verzoekende partij voert geen concreet verweer aan met betrekking tot deze vaststellingen. Deze worden dan ook als onbetwist en vaststaand beschouwd.

3.2.7.1. Verzoekende partij merkt op dat zij tijdens haar gehoor heeft aangehaald dat Roma gediscrimineerd worden door de politie en zij haalde als voorbeeld aan dat Roma de grens niet mogen oversteken. Verwerende partij heeft tijdens het gehoor toegezegd dit te zullen onderzoeken maar zij heeft dit nagelaten, zo meent verzoekende partij. Verzoekende partij brengt ter staving van haar argument enkele documenten bij: een tweetal pagina's uit een rapport ("*Romani Women from Central and Eastern Europa: A 'Four World', or Experience of Multiple Discrimination*" d.d. maart 2002) waarin gewag wordt gemaakt van de discriminatie en het (seksueel) geweld waarvan Romavrouwen in

Centraal- en Oost-Europa het slachtoffer zijn (bijlage 3 bij het verzoekschrift), een brief van de voorzitter van de PCER, Samka Ibraimovski aangaande de werkloosheidsproblematiek van Roma in Macedonië en de daaraan gekoppelde discriminatie van Roma (bijlage 4 bij het verzoekschrift) en een krantenartikel omtrent de discriminatie vanwege de Macedonische grenspolitie ten opzichte van Roma (bijlage 5 bij het verzoekschrift). Zij concludeert dat het wantrouwen ten opzichte van de politiediensten in Macedonië dan ook gerechtvaardigd is en zijn oorsprong niet enkel in haren hoofde vindt.

3.2.7.2. De Raad stelt vast dat het argument dat verwerende partij geen onderzoek zou hebben verricht naar de door verzoekende partij aangegeven discriminatie van Roma in Macedonië, feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verwerende partij deze problematiek op uitvoerige wijze heeft besproken, en dit op basis van de objectieve en recente landeninformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt (map tweede asielaanvraag, stuk 13). Verwerende partij besluit dienaangaande in de bestreden beslissing dat eventuele problemen van discriminatie in Macedonië echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd en dat uit de informatie waarover zij beschikt bovendien kan worden afgeleid dat de Macedonische autoriteiten niet onmachtig of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, een conclusie die eveneens op zeer uitvoerige wijze wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij zich in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden bevindt, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden.

De door verzoekende partij bijgebrachte informatie toont aan dat Roma in Macedonië/Centraal- en Oost-Europa nog op verschillende vlakken discriminatie ondervinden – hetgeen niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – en dat Roma er in sommige gevallen zelfs het slachtoffer kunnen worden van (fysieke en/of seksuele) mishandeling. Deze bijgebrachte informatie is echter niet van aard om de door verwerende partij geconsulteerde informatie en de daaruit afgeleide conclusies, die in de bestreden beslissing vermeld staan, te ondermijnen of te nuanceren. Daarenboven dient nogmaals te worden gewezen op de persoonlijke situatie van verzoekende partij.

3.2.8. Uit het geheel van het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet. Verzoekende partij toont evenmin aan dat er heden in Macedonië een situatie heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, aangezien er volgens haar niet verder werd onderzocht of zij aanspraak kon maken op de vluchtelingenstatus en verwerende partij niet met alle gegevens rekening heeft gehouden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, respectievelijk stuk 12 en stuk 13) en dat verzoekende partij en haar partner, A. L., tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 mei 2014 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) van 6 juni 2014 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT